

AZ AKNAKUTATÁS HŐSI HALOTTAI

A legutóbbi napokban sorozatos és igen súlyos áldozatokat követelő aknarobbanások történtek az ország különböző helyein folyó aknamentesítési munkálatok közben.

1947 március 27-én 11 órakor

Budapesten a nagyrákosi gyakorlótéren lőszerhatástalanítás közben egy tüzérségi lövedék felrobbant.

A robbanás következtében meghalt a hatástalanítást végző

Gál István ht. törm. az 1. ö. aknakut. szd. áll.-ból és megsebesültek:

Magyar Benő honvéd életveszélyesen,

Duró Sándor honvéd súlyosan és

Kardos János honvéd könnyebben; mindhárman az 1. ö. aknakutató századtól.

Hogy ennek a tüzérségi lövedék robbanásának csak egy halottja van, köszönhető annak, hogy a hősi halált halt Gál István ht. törm. — ismerve ennek az életveszélyt jelentő munkának esetleges következményeit — mindenkit elküldött maga körül.

Ugyanabban az időben, tehát

1947 március 27-én 11 órakor

Székesfehérvár és Seregélyes közötti úton, ahol az aznapi aknamentesítés közben felszedett aknák gyűjtve feküdtek — a valószínűség szerint egy hasábakna felrobbant, melynek robbanása a többi ottfekvő aknákat is robbantotta és a közelben gyülekező, alább megnevezett bajtársaink halálát okozta:

Nagy István ht. hadnagy,

Andok István t. őrmester,

Orbán Elek ht. őrmester,

Sostorics Sándor t. őrmester,

B. Szekeres László t. szakaszvezető, mind az öten a 2. ö. aknakutató századtól.

Ugyanakkor megsebesültek a hősi halált halt bajtársaink csoportjától távolabb tartózkodó:

Molnár Sándor ht. hadnagy,

Szomi József ht. főrmester a 2. ö. aknakutató századtól.

E súlyos áldozatokat követelő robbantásról részleteket nem tudunk, mivel azok, akik a robbanás színhelyén tartózkodtak — és így adatokkal szolgálhattak volna —, mind hősi halált haltak.

Egy nappal később,

1947 március 28-án 11 óra 30 perckor

Zámolyon lőszerszállítás közben egy kézigránát felrobbant, melynek következtében meghalt:

Schmellner Rudolf t. őrvezető a 2. ö. aknakutató századtól, súlyosan megsebesült és egy napra rá, március 29-én szintén meghalt **Bagotai Ferenc** polgári egyén.

Nem múlik el két nap és

1947 március 31-én 10 órakor

Seregélyestől kb. 6 km-re, Bolondvár-pusztánál aknamentesítés közben felrobbant egy német eredetű „T” akna.

A robbanás következtében meghaltak:

Rajnai Géza ht. főtörzsőrmester,

Vágusz Jenő t. szakaszvezető a 2. ö. aknakutató századtól és ugyanakkor megsebesült

Böröcz István t. szakaszvezető a 2. ö. aknakutató századtól.

Hősi halottainkat április 2-án délelőtt 11 órakor a Ludovika előtt ravataloztuk fel és a köztársasági elnök képviselője, a kormány és a külföldi katonai missziók tagjainak jelenlétében megtartott nagyszabású gyászszerartás után a hősi halottaknak kijáró katonai pompával temettük el. A gyászszerartáson Dinnyés Lajos honvédelmi miniszter mondotta el a gyászbeszédet.

Dinnyés Lajos honvédelmi miniszter gyászbeszéde:

Mélységes fájdalomtól áthatva állunk itt hősi halott bajtársaink koporsói előtt a végtisztesség megadására és hogy búcsút vegyünk tőlük. Temetni jöttünk, de a búcsú fájdalmas pillanatában a hősi halottaink példájából hitet, erőt merítünk a jövő nagy feladatainak megoldására.

Nagy István hadnagy, **Rajnai Géza** főtörzsőrmester, **Gál István** törzsőrmester, **Andók István**, **Orbán Elek**, **Sostorics Sándor** őrmesterek, **B. Szekeres László**, **Vágusz Jenő** szakaszvezetők, **Schmellner Rudolf** őrvezető, **Bagotai Ferenc** hős bajtársaim, ti most felzárkóztok annak a több mint száz bajtársunk sorához, akik mint a demokratikus honvédség tagjai a felszabadulás óta életüket áldozták az újjáépítés nagy küzdelmében. Ti is a legnehezebb részét vállaltátok a nagy építő munkának: mert állandó életveszedelemben végeztétek munkátokat. Feladatul tűzlétek ki megtisztítani a halál mezőjévé tett magyar ugart, hogy ott újra élet teremjen és biztosítsa mindannyiunk számára a mindennapi kenyeret. Az élet és halál megrázó játéka, hogy ebben az életet teremtő munkában ért utol benneteket, bajtársaim, a halál és hogy a ti életek árán lett ismét termő a magyar föld egy darábjára! E ravatalok komor,

fekete hangulata azt hirdeti mindenkinek, hogy a demokratikus szellemtől áthatott honvédség nemcsak őrt áll a vártán, hanem az elmúlt két esztendő alatt ez az új kis hadsereg embertelenül nehéz viszonyok között a fejlődésnek már jelentős útját futotta meg és kivette részét az újjáépítésből. Felszámolt minden szellemi kapcsolatot a multtal, nem áll imperialista célok szolgálatában, hanem tudja és ismeri nagy rendeltetését: határainkon túl a Dunavölgy békéjének megteremtését, szomszédainkkal a jóviszony és a barátság elmélyítését; az ország határain belül pedig az igazi demokrácia ápolását és megvédését. A hősi halált halt bajtársaink ravatalai mellől azt üzenjük a parasztságnak, munkáságnak és értelmiségnek, hogy a mai honvédség nem egy uralkodó réteg vak eszköze már, hanem az egész magyar nép hadserege! Ennek a honvédségnek szent rendeltetése az, hogy a magyar nép nagy vívmányait, a szabadságot és a demokráciát biztosítsa. Feladata féltékenyen örködni a rend, az újjáépítő teremtő munka és a tisztesség felett és ha még akadnak sorainkban olyanok, akik a mult visszatéréséről ábrándoznak, vagy megnehezítik a demokrácia fejlődését, itt, bajtársaink koporsói mellől, fogadjuk, hogy a honvédség sorait megtisztítjuk tőlük. Velünk, vagy ellenünk! Ez itt a kérdés! Aki a demokrácia építő munkájában velünk akar haladni: barátót talál bennünk, de ellenfeleink a demokrácia erejét is meg fogják ismerni!

Hősi halott bajtársaink emléke mindenkinek szolgáljon példaképül. Az az út, amelyen ők jártak, veszéllyel, önfeláldozással és lemondással volt teli, de a megdicsőülést hozta számukra, nekünk pedig útmutatást adott, hogy nagy kincsünkhöz, a demokráciához, melyhez annyi megpróbáltatás, vérvesztés és kegyetlen elnyomatás után jutottunk, utolsó lehetünk ragaszkodjunk!

Tíz fekete koporsó! Tíz hősi halott! Tíz bajtárs küld üzenetet a magyar népnek! A nagy üzenet az, hogy nem hangoskodással kell szolgálni az egyetemes magyar érdekeket, hanem olyan verejtékező és nehéz munkával, ahogyan azt ti is tettétek és teszitek meg a dolgozók milliói. A mult vezetői a mélybe taszítottak bennünket, de ti, hősi halott bajtársaink, áldozatos életek árán is építettetek. A ti halálotok záloga a magyar jövőnek, mert áldozatvállalás nélkül csak látszateredmények születnek, de örökértékű dolgok nem! A honvédség saját halottainak tekint benneteket, de ti nemcsak a honvédségnek, hanem a magyar nép millióinak is hősi halottjai vagytok és ravatalotokhoz nemcsak a honvédség, hanem az egész magyar nép elhozta utolsó és őszinte kegyeletét. Mélységes tisztelettel hajtunk fejet önfeláldozó életek és hősi halálotok előtt és fogadjuk, hogy ott fogjuk folytatni a munkát, ahol ti abbahagytátok! Mert bár sorainkat megrikíthatja a legfájdalmasabb és legdicsőbb katonasors: a *hősi halál*, de nem tántoríthat el bennünket attól, hogy a történelmi sors által rendelt úton továbbhaladjunk. Folytatni fogjuk a honvédség kiépítésének és nevelésének nehéz, de örök értéket adó munkáját és elkövetünk mindent, hogy honvédségünk ne legyen a társadalom *rongyokban járó, nyomorgó számkivetettje*. Minden áldozatot meg fogunk hozni, hogy megfelelő rendszabályokkal és eszközökkel hasonló szerencsétlenségeknek elejét vegyük, mert féltékeny-

nyen vigyáznunk kell minden csepp vére, még inkább minden bajtársunk életére, hiszen az utolsó világhégés során félmillió magyar élet pusztult el a magyar néptől idegen célok és eszmék érdekében.

Búcsúzom tőletek, hős bajtársaim és köszönöm, hogy halálotokkal is szolgáltátok az újjáépítés ügyét, mert példaadástokkal felbecsülhetetlen erkölcsi erőt adtatok számunkra. Ha a gyászban van vigasztaló szó, akkor ti, zokogó édesapák, édesanyák, feleségek, testvérek és gyermekek, enyhítették a fájdalmatok mélységét ázzal, hogy a szeretett hozzátartozóitok egy boldogabb és nemesebb magyar életért folytatott harcban estek el és a hősi halált halt hozzátartozóitokat pótolni fogja a *honvédség és a nemzet féltő gondoskodása és szeretete!*

Bajtársaink! Emléketeket kegyelettel fogjuk őrizni! Nyugodjatok békében! Isten veletek!

SEREGPÁNCÉLOS ERŐK ALKALMAZÁSA

A) Általában.

A seregpáncélos erők a katonai nagyhatalmak hadseregeiben általában páncélos hadosztály, hadtest, hadsereg, sőt páncélos hadseregcsoport kötelékében kerültek alkalmazásra. Fegyvernemi összetételük a nagyhatalmak mindegyikénél lényegében azonos, többnyire csak az erők mennyiségében és egyes fegyvernemeik minőségében mutatkoztak említésreméltó különbségek.

A páncélos seregtest jellegzetessége a csapatpáncélos erőkkel szemben az a szervezetéből adódó képessége, hogy a haderő zömétől több napi távolságra elszakadva is önálló hadműveletekre képes. Ez az elsőrendű tulajdonság párosulva a gyorsanmozgó jelleggel, a hatalmas tűz- és legázoló erővel a páncélos seregtestet a korszerű hadviselésben a hadműveleti, illetve hadászati döntés nélkülözhetetlen eszközévé avatja olyanmire, hogy az elmúlt világháború egyetlen említésreméltó csatája, illetve döntő jellegű hadművelete sem zajlott le a páncélos seregtestek részvétele nélkül.

A páncélos seregtestek jellegzetességét legjobban kihasználó, ideális alkalmazási mód az arcvonal szabad szárnyán történő önálló bevetés az ellenséges erők oldala, háta, — majd még mélyebben a hátsó összekötő vonalak és erőforrások ellen. A korszerű háborúban azonban sokezer km-es zárt arcvonalak állnak egymással szemben, a szabad szárnyon történő alkalmazást rendszerint súlyos áldozatokat megkövetelő áttörésnek kell megelőznie. Legtöbbször csak a harcászati áttörés kivívása, az ellenséges arcvonal átszakítása után veheti kezdetét a páncélos seregtestek tulajdonképeni jellegzetességüknek megfelelő alkal-